

ны нѣкоя идея за правдата и кривдата. Да ма простишь ако та о-безпокоювамъ, но туй помисли: противъ кого ще са сразивамъ! О, ако да познаваше ты гнуснытъ твари съ които живѣжъ отъ любовь къмъ тебе! Ты бы исповѣдалъ че азъ очистиамъ земля ако я отървѣ отъ единъ поше отъ тѣхъ. Тѣ сж звѣрове, отъ устата имъ капи кръвь; тѣ сж сжщы дивацы безъ никаквы начала и въ самото имъ мжжество, никой житейскій съюзъ не ги свързва; наистина, тѣ не познаватъ що е страхъ, но и не познаватъ що е признателность и любовь и милосърдіе; тѣ сж създадени само за званіето си, сирѣчь да убиватъ немилосърдно и да умиратъ безъ страхъ! Твонтѣ божества, които и да сж, могатъ ли да гледатъ съ негодуваніе сраженіе съ таквызи чудовища, и за толкози света цѣль? увы, татко-кото и да сж небеснытъ силы що покровителствуватъ земитѣ, нема да счетѣтъ никоя друга умилостивителна жертва по света отъ свещенната жертва която признателенъ сынъ принося на бѣловласны свой баша,

Злочестыйтъ старецъ неукъ и той и едвамъ преди малко оглашенъ въ Христіанството, не знаеше чрезъ каквы аргументы да просвѣти дебелото невѣжество на сына си и да обори поетическото му заблудженіе. И първо той са опыта да са хвърли въ объятіята му но са спрѣ, потриваше си рѣцѣтъ, и най подирь поиска да отблѣсне имѣніето на Лидона, но думытъ му са удавихъ въ сызы.

— И ако твойтъ Богъ, рече пакъ Лидонъ, защото мисляхъ че въ единъ само богъ вѣрвашъ, ако твойтъ Богъ е наистина милостива и благотворителна сила, тогасъ той не ще да негодува дѣто самата ти вѣра къмъ него ма принуди да предприемѣжъ туй което ты сега осждашь.

— Не та разумѣвамъ. Що казвашъ?

— Да са истѣлкувамъ. Ты познавашъ добрѣ че азъ еще дѣте бѣхъ продаенъ въ робство, и господарьтъ ми ми даде свобода въ Римъ, защото по добра честь спечелихъ благоволеніе му. Тосъ часть побързахъ да додж при тебе и та намѣрихъ въ Помпея печаленъ и отъ старость и по здравіето, робъ на господарь, колкото богать толкосъ и своенравенъ. Въ послѣдне време си пригърнахъ нова вѣра, която ти прави робството по тежко, като ти отнема и малкытъ онѣзи удоволствія, чрезъ които навикытъ ны често правп хладнокрѣвны къмъ страданіята. Припомни си колко скърбѣше дѣто ми казваше че си принуденъ да извършвашъ служенія които като робъ просто мразаше, а пакъ споредъ вѣрата на Назаринытъ ты считаше като престѣпленія. Ты не ми ли казваше че биснѣто на съ-